

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939248544/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

Hun sukked: »Jeg vil, at der læses over mig
De Bønner og Vigilier, der læses over Lig,
Og lad dem synge Psalmer, som om jeg nu var død
Og alt var bestedt i Skærsildens Nød.«

Den Herre red i Tanker heel tidt ved Gurræsø,
Hvor før han havde jaget med den ædelbaarne Mø,
Han satte sig ved Vandet ved den skovklædte
Strand,
Han fulgte hans Falk, den sørgede som han.

Det lod, som om Sorgen havde sløvet hans Aand,
Det lod, som Danmarks Fjender igjen fik overhaand;
Han sagde: »Hvad agter jeg de Menneskers Kiv,
Jeg er kjed af at herske, jeg er kjed af mit Liv.«

Da mæled en Dannerkæmpe: »Min ædle Herre god,
I spille dog ei saa Eders Kraft, Eders Mod!
Paa Jorden har I tabt Eders kjæreste Ven,
Hos Gud i det Høie I findes igjen.«

Han svared: »Eders Drømme jeg kan ei forstaac,
At vi skal atter samles, det troer jeg ikke paa,
I den jordiske Sommer min Lykke jeg fandt,
Alt Andet mig synes kun Daarskab og Tant.«

VALDEMARS ANDEN SANG.

Jeg veed en Flod, jeg saae den kun i Drømme,
Dog vist jeg veed, at den paa Jord er til,
Bag Nattens Hal den skjuler sine Strømme,
Og neppe mærke vi dens Bølgespil.

Bag sorte Klipper vælde frem dens Vande
I dunklen Dal, hvor blege Vidier groe,
Dens Bølger gaac mod ubekjendte Lande,
Og Søvn og Glæmsel i dens Haller boe.

Og mangt et Seiersminde den henveired,
Og mangt et Kongespiir og Heltenavn,
Og favre Blik, der Helten selv beseired,
De tabte Glandsen i dens dunkle Favn.

Om tusind Sorger end Din Hu betyngede,
Om giftig Klaffer følger Dig paa Vei,
Og selv om Morgenstjerner Dig besyngede,
I Glæmselsfloden dog det mærkes ei.

O, favre Flod, saa skjenk mig da en Bolig
Og dæk mit Hoved med Dit blege Net,
Skjenk mig et Læ, hvor jeg kan slumre rolig,
Af Verdens bittere Frugter er jeg møt.

Thi jeg har elsket, haabet, drømt og levet,
Og stridt og kæmpet, til min Lok blev graa,
Paa Smertens Torn har jeg mig blodig revet,
Paa Sorgens Vei lærte jeg at gaee.

Min Glæde svandt, mig saarer nu dens Minde,
Og ei jeg trøstes kan af Rygtets Glands,
Den største Ros, som Verden kan opfinde,
Jeg bytter gjerne for en Valmukrands.

Jeg veed det vist, Du kan min Smerte læge,
Mig Drømmen førte til de dunkle Træer,

Hvorunder Dine Vande sig bevæge,
Et gammelt Viisdomsord jeg hørte der.

Om Sjælens Hjemvee hvisked Nattens Vinde,
Som Vuggesang det klang i Dybets Skjød:
»O sødt at døe, at glemmes og hensvinde,
Langt bedre dog, om aldrig Du var født.

Henvæires skal Dit Liv og Dine Drømme
Og al Din Gjærning, mens Du Lyset saae,
Mod Fredens Lande vandre mine Strømme,
Vil der Du hvile, maa Du først forgaae.«

HVORLEDES DET SIDEN GIK.

Atter dog sig reiste Kong Volmer i sin Kraft
Og gjenvandt den Styrke, han før havde havt,
Og styred atter Riget mellem Klipper og Skjær,
Hans Snildhed virked mere for Landet end en Hær.

Han sagde: »Jeg er ærlig, saavidt det strækker til,
Dog sætter for et Løfte jeg Danmark ei paa Spil.«
Snart gik han paa den lige, snart paa den krumme
Sti,
Hr. Henning og Hr. Vendelbo stod ham i Kampen bi.

Snart var ham Lykken gunstig, snart var den ham
imod,
At gribe den i Flugten dog godt han forstod,
End vandt han tilbage saamangen pantsat Borg.
Intet dog kunde dæmpe hans hemmelige Sorg.